

Sygn. akt **III AUa 69/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jolanta Cierpiał

Sędziowie: SSA Ewa Cyran

SSA Marta Sawińska (spr.)

Protokolant: insp.ds.biurowości Agnieszka Perkowicz

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2015 r. w Poznaniu

sprawy **Z. O.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. IV U 1463/13 zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 22.11.2013 r. o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt IV U 1440/14

oddala apelację.

SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Ewa Cyran
--------------------	----------------------	---------------

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze – IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22.11.2013 r., sygn. akt: IV U 1463/13, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, że wyrokiem z dnia 22.11.2013 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 18.03.2013 r. w ten sposób, że przyznał Z. O. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od wyczerpania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na stałe. Podstawa wydania w/w wyroku było ustalenie przez Sąd, że wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy, a zatem spełnia wszystkie przesłanki określone w art. 57 ustawy z dnia z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i ramach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U.2013.1440), w tym spełnia warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, tj. ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie, co najmniej 5 lat w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania

niezdolności do pracy. Okoliczności faktyczne wynikające z decyzji i dokumentów w aktach organu rentowego wskazywały natomiast, że wnioskodawca w dziesięcioleciu liczącym wstecz od daty zgłoszenia wniosku o rentę posiada okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 3 lata, 10 miesięcy i 10 dni. Organ rentowy stwierdził, że okoliczności te nie były przez Sąd oceniane i nie stanowiły podstawy faktycznej wyroku, bowiem okoliczności te zostały przez Sąd pominięte. Sąd pomijając ocenę tych dokumentów pochopnie przyjął, że w 10-letnim liczącym wstecz od daty zgłoszenia wniosku, wnioskodawca posiada wymagany 5 letni okres ubezpieczenia. Chociaż okoliczność braku wymaganego okresu ubezpieczenia była powoływana przez pełnomocnika w odpowiedzi na odwołanie, to jednak uszła ona uwadze i ujawniła się dopiero na etapie realizacji prawomocnego wyroku. Wniosek organu rentowego o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji został oddalony. Organ rentowy wskazał, że w jego ocenie w tej sytuacji uzasadniony jest wniosek o wznowienie postępowania na podstawie uwzględnionych przez organ rentowy dopiero na etapie realizacji wyroku okoliczności.

Wyrokiem z dnia 28 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił wniosek organu rentowego o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt IV U 1463/13, zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 22.11.2013r.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Decyzją z dnia 18.03.2013 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił Z. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 18.01.2013 r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Ponadto wnioskodawca nie udowodnił wymaganego okresu ubezpieczenia w dziesięcioleciu poprzedzającym datę zgłoszenia wniosku o rentę (do wymaganego stażu brakuje 1 rok, 1 miesiąc i 20 dni).

Odwołanie od tej decyzji wywiódł Z. O.. Postępowanie w przedmiotowej sprawie toczyło się przed Sądem Okręgowym w Zielonej Górze. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł min. okoliczność, że w dziesięcioleciu liczącym wstecz od daty zgłoszenia wniosku, wnioskodawca nie posiada wymaganego do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy 5 letniego okresu ubezpieczenia.

Wyrokiem z dnia 22.11.2013 r., wydanym pod sygnaturą IV U 1463/13, który jest prawomocny, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, poczynając od wyczerpania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na stałe. Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca jest trwale, częściowo niezdolny do pracy oraz, że w dziesięcioleciu liczącym wstecz od daty zgłoszenia wniosku posiada wymagany do nabycia prawa do renty 5 letni okres ubezpieczenia.

Wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji od tego wyroku organ rentowy uzasadnił błędem pełnomocnika, co do ustalonego przez sąd stanu sprawy w zakresie wymaganego okresu ubezpieczenia. Organ wywiódł, że chociaż okoliczność braku wymaganego okresu ubezpieczenia była powoływana przez pełnomocnika w odpowiedzi na odwołanie, to jednak uszła ona uwadze i ujawniła się na etapie realizacji prawomocnego wyroku.

Mając na uwadze ustalony powyżej w sprawie stan faktyczny, Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu wykładni znajdującego w sprawie sta stosowanie przepisy, tj. art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t.), stwierdził, że wniosek organu rentowego należało oddalić.

O bezzasadności rozpatrywanego wniosku przesądziły w ocenie Sądu Okręgowego następujące, niewątpliwe okoliczności faktyczne sprawy:

- okoliczność, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego okresu ubezpieczenia w dziesięcioleciu poprzedzającym datę zgłoszenia wniosku o rentę, była znana organowi rentowemu tak w dacie wydania decyzji z dnia 18.03.2013

r. (znak (...)), jak i w toku całego postępowania sądowego toczącego się w sprawie IV U 1463/13, z odwołania wnioskodawcy od tej decyzji; organ rentowy podnosił tą okoliczność w toku procesu w sprawie IV U 1463/13,

- wydając prawomocny już wyrok z dnia 22.11.2013 r., dokonując ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze ustalił, że wnioskodawca w dziesięcioleciu liczonym wstecz od daty zgłoszenia wniosku, posiada wymagany do nabycia prawa do renty 5 letni okres ubezpieczenia.

Mając na względzie te okoliczności faktyczne, Sąd Okręgowy stwierdził, że w sprawie nie da się przyjąć, że podnoszona przez organ rentowy we wniosku o wznowienie postępowania, okoliczność braku wymaganego stażu ubezpieczeniowego, została ujawniona po uprawomocnieniu się decyzji z dnia 18.03.2013 r. Tym samym okoliczność ta nie uzasadnia wznowienia postępowania z odwołania od tej decyzji, w oparciu o art. 114 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, skoro nie mieści się w kategorii „nowa okoliczność” w ujęciu art. 114 ust. 1.

Sąd Okręgowy podkreślił, że wznowienie postępowania przewidziane w art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy emerytalnej nie jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego wyroku, wobec czego nie jest możliwe jego wzruszenie na podstawie odmiennej oceny tych okoliczności, które sąd przyjął za podstawę faktyczną tego prawomocnego orzeczenia. Sąd Okręgowy uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że w całości przychyła się do poglądów prezentowanych przez Sąd Najwyższy, min. w wyrokach z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 247/09, LEX nr 585725, z dnia 26 maja 2010 r., II UK 354/09, LEX nr 604227 oraz wyroku z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 410/12, LEX nr 1375198, - które to obszernie zacytował - wyprowadzonych z założenia, że przepis art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisów k.p.c., regulujących instytucję skargi o wznowienie postępowania. Inne są cele i przesłanki zastosowania tych instytucji. To zaś wyklucza możliwość posiłkowego stosowania przepisów postępowania w przedmiocie skargi o wznowienie do procedowania wniosku o wznowienie postępowania z art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy emerytalnej. W postępowaniu dotyczącym ponownego ustalenia prawa do świadczenia nie może zapaść rozstrzygnięcie odmienne od zawartego w prawomocnym wyroku, wydane tylko na tej podstawie, że zdaniem sądu orzekającego prawomocny wyrok zapadł z naruszeniem prawa. Doprowadziłoby to bowiem do kontrolowania przez sąd prawomocnych orzeczeń sądów wydanych w innych sprawach. Wyrok prawomocny, nawet wydany z naruszeniem prawa, ma moc wiążącą (art. 365 k.p.c.) i rozstrzygnięcie w nim zawarte nie może być zmienione w innym postępowaniu.,

Podsumowując, rozpoznający wniosek organu rentowego Sąd i instancji stwierdził, że skoro Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 22.11.2013 r. dokonał odmiennych od organu rentowego ustaleń w zakresie stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy, to organ rentowy mógł wzruszyć te ustalenia wyłącznie w trybie odwoławczym. Skoro zaś zaistniał stan prawomocności tego wyroku, wniosek o wznowienie postępowania nie jest środkiem umożliwiającym wzruszenie tychże ustaleń.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 114 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t.), oddalił wniosek Zakładu ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zielonej Górze o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt IV U 1463/13, zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 22 listopada 2013 r.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wywiódł wnioskujący organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z..

Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 114 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu apelujący organ rentowy wskazywał, iż w jego ocenie wniosek o wznowienie postępowania jest uzasadniony, albowiem nie może być tak, jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie, że w obrocie prawnym pozostaje decyzja na podstawie, której wypłacane jest świadczenie, choć rzeczywiście nie istnieje do niego prawo. W przedmiotowej sprawie ujawnione zostały okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, które mogą mieć

wpływ na istnienie prawa Z. O. do świadczenia, bowiem Sąd Okręgowy wydając swoje rozstrzygnięcie błędnie przyjął, że prawo do świadczenia rentowego przysługuje Z. O., mimo iż nie spełniał on jednego z podstawowych warunków do przyznania tego świadczenia – nie legitymował się, co najmniej pięcioletnim okresem składkowym i nieskładkowym w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o przyznanie świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelujący organ rentowy zarzucił Sądowi I instancji, iż naruszył przepis prawa materialnego, tj. art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009, nr 153, poz. 1227 z późn. zm. – dalej ustawa emerytalna).

Przepis art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stosuje się do wznowienia postępowania w sprawach o świadczenia emerytalne i rentowe. Artykuł 114 ust 1 stanowi, że prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Z kolei ustęp drugi stanowi, że jeżeli prawo do świadczeń lub ich wysokość ustalono orzeczeniem organu odwoławczego, organ rentowy na podstawie dowodów lub okoliczności, o których mowa w ust. 1:

- 1) wydaje we własnym zakresie decyzję przyznającą prawo do świadczeń lub podwyższającą ich wysokość;
- 2) występuje do organu odwoławczego z wnioskiem o wznowienie postępowania przed tym organem, gdy z przedłożonych dowodów lub ujawnionych okoliczności wynika, że prawo do świadczeń nie istnieje lub że świadczenia przysługują w niższej wysokości; z wnioskiem tym organ rentowy może wystąpić w każdym czasie;
- 3) wstrzymuje wypłatę świadczeń w całości lub części, jeżeli emeryt lub rencista korzystał ze świadczeń na podstawie nieprawdziwych dokumentów lub zeznań albo w innych wypadkach złej woli.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy złożył wniosek o wznowienie postępowania Sądu Okręgowego w Zielonej Górze zakończony prawomocnym wyrokiem z dnia 22 listopada 2013 r. wydanym pod sygnaturą IV U 1463/13. W wyroku tym Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 marca 2013 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy Z. O. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, poczynając od wyczerpania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W uzasadnieniu przedmiotowego wyroku – sporządzonym na wniosek organu rentowego – Sąd Okręgowy wskazał, iż ustalił, że Z. O. spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do świadczenia rentowego w tym legitymuje się w ostatnim dziesięcioleciu liczoną wstecz od daty zgłoszenia wniosku 5 letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Od przedmiotowego orzeczenia organ rentowy nie wniósł apelacji i wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 22.11.2013 r. stał się prawomocny.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że organ rentowy w uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania nie powołał się na żadne nowe okoliczności, wskazujące na to, że prawo do świadczenia Z. O. nie przysługuje. Organ rentowy poprzestał wyłącznie na odmiennej, w porównaniu z oceną Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, oceną okoliczności rzutujących na kwestię spełnienia przesłanki do przyznania prawa do świadczenia rentowego. Tymczasem z akt sprawy IV U 1463/13 wynika, że organ rentowy wskazywał już w tym postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze na brak spełnienia przesłanki posiadania przez Z. O. wymaganych ustawą okresów składkowych i nieskładkowych, jednak Sąd Okręgowy dokonując własnych ustaleń faktycznych stwierdził, że odwołujący spełnia i tą przesłankę. Okoliczność ta znalazła wyraz w pisemnym uzasadnieniu zapadłego rozstrzygnięcia. Oznacza to, że w tym zakresie organ rentowy nie powołał się na żadne nowe okoliczności, których Sąd Okręgowy nie wziął, bądź nie mógł wziąć pod uwagę. Sąd Apelacyjny stwierdza, zatem, że wątpliwości organu rentowego, co do prawidłowości ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, ujawnione po uprawomocnieniu się rozstrzygnięcia nie są tożsame z ujawnieniem się nowych okoliczności.

Organ rentowy mógł, bowiem wnieść w trybie przewidzianym w kodeksie postępowania cywilnego odwołanie od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 listopada 2013 r., jednak tego nie uczynił.

W tym miejscu Sąd Apelacyjny pragnie wskazać na funkcję, jaką spełnia tryb wznowienia postępowania przewidziany w art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Trzeba mieć, bowiem na względzie, - na co słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji, - że wniosek o wznowienie składany w oparciu o art. 114 ust. 2 pkt 2 tej ustawy nie może służyć, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia kierowany przeciwko prawomocnym orzeczeniom sądowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r., II UK 160/11, OSNP 2013 r., nr 5-6, poz. 6).

W postępowaniu, którego wznowienia domagał się organ rentowy, sąd ubezpieczeń społecznych ustalił, że ubezpieczony spełnia wskazane w ustawie wszystkie wymogi do przyznania prawa do renty, tj. stwierdził, że Z. O. legitymuje się między innymi w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku pięcioletnim okresem składkowym i nieskładkowym. O tym, że Z. O. nie spełnia tej przesłanki organ rentowy sygnalizował między innymi w odpowiedzi na odwołanie. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze poczynił jednak własne ustalenia w tym zakresie. Oznacza to, że organ rentowy nie może obecnie skutecznie podnosić tego, że Sąd Okręgowy w tym zakresie dokonał błędnych ustaleń, ani tym bardziej, że nie wziął tej okoliczności pod uwagę. Jak już wskazywano, powyżej, jeżeli organ rentowy nie zgadzał się ze stanowiskiem sądu, miał możliwość zaskarżenia wyroku za pomocą apelacji, jednak z tej drogi nie skorzystał, a wyrok uprawomocnił się.

Podkreślić należy, że w żadnym wypadku w postępowaniu dotyczącym ponownego ustalenia prawa do świadczenia nie może zapaść rozstrzygnięcie odmienne od zawartego w prawomocnym wyroku, wydane tylko na tej podstawie, że zdaniem wnioskującego organu rentowego, prawomocny wyrok zapadł z naruszeniem prawa. Doprowadziłoby to, bowiem do kontrolowania przez sąd prawomocnych orzeczeń sądów wydanych w innych sprawach. Wyrok prawomocny, nawet wydany z naruszeniem prawa, ma moc wiążącą (art. 365 k.p.c.) i rozstrzygnięcie w nim zawarte nie może być zmienione w innym postępowaniu. Nie można uznać, że ta jedna z podstawowych reguł postępowania cywilnego nie odnosi się do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych. Tym samym nie może dojść do ponownego ustalenia uprawnień emerytalnych Z. O. tylko, dlatego, że zdaniem organu rentowego Sąd Okręgowy w Zielonej Górze w sprawie IV U 1463/13 w sposób niewłaściwy ustalił, że Z. O. spełnia wszystkie przesłanki do przyznania renty i przez to nastąpiło nieuzasadnione przyznanie mu tego prawa. Jak już, bowiem wskazano powyżej, wznowienie postępowania przewidziane w art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy emerytalnej nie jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego wyroku, wobec czego nie jest możliwe jego wzruszenie na podstawie odmiennej oceny tych okoliczności, które sąd przyjął za podstawę faktyczną tego prawomocnego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny zauważa, że w wyroku z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 410/12 (LERX 1375198) Sąd Najwyższy wskazywał, że cytowane przepisy art. 114 ustawy różnicują kompetencje organu rentowego w zależności od okoliczności, w jakich nastąpiło uprawomocnienie się weryfikowanych decyzji rentowych. Wyrazem tego są odrębne regulacje zawarte w przepisach art. 114 ust. 1 i ust. 2 ustawy emerytalnej. Organ rentowy ma pełną kompetencję w zakresie wszczęcia postępowania oraz ponownego rozpoznania sprawy i uchylenia (zmiany) decyzji w sytuacji, gdy uzyskały one przymiot prawomocnych w wyniku upływu terminu do wniesienia od nich odwołania do sądu. Natomiast w razie uprawomocnienia się decyzji na skutek rozpoznania odwołania wyrokiem sądu, kompetencja organu rentowego do wzruszalności prawomocnych decyzji rentowych została wyłączona w sytuacji określonej w cytowanym powyżej przepisie art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy emerytalnej.

Podstawową przesłanką zastosowania trybu wskazanego w tym przepisie (art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy emerytalnej jest przewidziany tylko dla organu rentowego) jest uprzednie ustalenie prawa do świadczeń (lub ich wysokości) orzeczeniem organu odwoławczego. Okoliczności i dowody wskazane w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej uzasadniają jednak ponowne ustalenie prawa do świadczenia tylko wtedy, gdy nie stanowią elementu stanu faktycznego sprawy. Jeśli z kolei kształtują one faktyczną podstawę wyroku, to oznacza, że zostały przez sąd ocenione - w odniesieniu do dowodów na podstawie art. 233 k.p.c., a w odniesieniu do ustalonych okoliczności faktycznych - przez pryzmat przepisów prawa materialnego. Oznacza to, że nieprawidłowa ocena dowodów, czy też błędne zastosowanie przepisów

prawa materialnego przez sąd do ustalonego stanu faktycznego (błąd w subsumpcji) nie mogą stanowić podstawy do ponownego ustalenia prawa do świadczenia na podstawie art. 114 ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2011 r., I UK 124/11, LEX nr 1026625).

Podkreślić także należy, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 lutego 2010 r. I UK 247/09, (LEX nr 585725), zwrócił uwagę na to, że celem ponownego ustalenia prawa do świadczenia w trybie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest ponowne rozstrzygnięcie o uprawnieniach, które powstały ex lege przed wydaniem weryfikowanej decyzji rentowej, czyli wyeliminowanie decyzji, która przyznaje (także na skutek wyroku sądu) świadczenie, pomimo że prawo do niego nie powstało. Do ponownego ustalenia prawa do świadczenia nie może jednak dojść na podstawie twierdzenia o braku tego prawa na podstawie przesłanki ujawnionej i uznanej za spełnioną w postępowaniu sądowym.

Postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczenia nie może zmierzać do podważenia ustaleń faktycznych sądu i tylko pośrednio odnosić się do postępowania sądowego. Jego celem jest podważenie obiektywnie wadliwej decyzji organu rentowego, co nie może nastąpić w trybie odnoszącym się do postępowania sądowego.

Wskazać także należy, że w uzasadnieniu przywołanego już powyżej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r., II UK 160/11, wskazano, iż nawet potencjalne błędne zastosowanie danej normy prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego nie stanowi podstawy do ponownego ustalenia prawa do prawomocnie przyznanego świadczenia w trybie wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania sądowego na podstawie art. 114 ustawy emerytalnej, jeżeli dany Sąd w prawomocnym wyroku uzna, że zostały spełnione przesłanki określone w przepisie przyjętym za podstawę rozstrzygnięcia. Tym samym, jak już wskazywano powyżej,

Sąd Apelacyjny w pełni podziela powyżej zacytowane poglądy prawne wyrażone w przytoczonych wyżej orzeczeniach Sądu Najwyższego, a odnosząc te rozważania prawne do realiów rozpatrywanej sprawy wskazuje, że złożony przez organ rentowy wniosek o wznowienie postępowania w sprawie IV U 1463/13 zmierzał w istocie rzeczy do podważenia poczynionych przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze w orzeczeniu objętym wnioskiem o wznowienie postępowania ustaleń faktycznych, co do posiadania przez Z. O. w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o przyznanie prawa do renty pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego, w sytuacji, gdy przesłanka ta była już przed Sądem Okręgowym w Zielonej Górze rozważana i w oparciu o wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, uznana za spełnioną. Przesłanka ta była także znana organowi rentowemu.

Mając, zatem na względzie powyższe okoliczności stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy słusznie uznał, iż w świetle art. 114 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 114 ust 1 ustawy emerytalnej brak jest podstawy do wznowienia postępowania. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, że nie zostały ujawnione żadne istotne dla ustalenia prawa do świadczenia okoliczności, które nie były znane organowi rentowemu wcześniej i organ rentowy nie mógł ich uwzględnić lub podnieść w czasie zakończonego prawomocnie postępowania prowadzonego w sprawie IV U 1463/13.

Z uwagi na to, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy, z zastosowaniem przepisu art. 114 ustawy emerytalnej oddalił wniosek organu rentowego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego Zielonej Górze z dnia 22 listopada 2013 r. wydanego w sprawie prowadzonej pod sygnaturą IV U 1463/13, a argumenty organu rentowego podnoszone w apelacji nie znalazły żadnego uzasadnienia w oczach Sądu Apelacyjnego, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił złożoną w niniejszej sprawie apelację.

SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Ewa Cyran
--------------------	----------------------	---------------